

Výkonná moc by samozřejmě nemohla konat, kdyby nedošlo k oddělení jednotlivých mocí, a byla tedy pouhým sborem delegátů dvoukomorového parlamentu, který představuje moc zákonodárnou. Jistě, dnes zažíváme jisté provizorium, a musíme tedy zvolit přechodné řešení, tedy zvolit předsedu přechodné vlády Ústavodárným národním shromážděním, protože se nyní nenabízí jiný legitimní způsob, jak designovat předsedu vlády. Musí se však jednat jen o jednorázové řešení, protože ve skutečnosti musí být jednota, soudržnost a vnitřní disciplína francouzské vlády posvátnými zásadami, jinak by se ti, kteří mají Francii řídit, zcela diskvalifikovali a stali se bezmocnými. Jak však zajistit tuto jednotu, soudržnost a vnitřní disciplínu u moci, která by vycházela z jiné moci. Přitom by obě měly být ve vzájemné rovnováze. A to navíc v situaci, kdy by jednotliví členové vlády, která od volených zástupců národa získává důvěru jako celek, byli pouhými vyslanci svých stran.

V čele výkonné moci by tedy měla stanout nadstranická hlava státu, již by zvolilo kolegium sestávající z obou komor parlamentu, tedy prezident Francouzské unie a zároveň prezident republiky.

Právě hlava státu má v souladu se zájmy země vybírat osobnosti, jejichž politická příslušnost vychází z parlamentu; má jmenovat ministry a samozřejmě v první řadě premiéra, který bude řídit politiku a pracovní činnost vlády; hlava státu má vyhlášovat zákony a vydávat dekrety, protože je více než jiní před občany zavázán zastupovat stát jako celek; má předsedat zasedáním vlády a dbát nad kontinuitou rozhodování, neboť takový je zájem lidu; má být během těžkých krizí arbitrem politických sporů, především uvnitř vlády, a vlastním rozhodnutím vyhlásit nové volby v případě, že by bylo znát názor lidu; má být garantem národní nezávislosti a smluv uzavřených Francií v případě, že by se vlast ocitla v nebezpečí.